“La dansa no és cap competició, és un art”

“Barcelona hauria de tenir una companyia de dansa pròpia”

“Quan el meu cos no em segueixi deixaré de ballar, però és difícil
dir quan”

“El meu somni
és fer el ‘Boléro' de Béjart”

Parem màquines. Un dels ballarins més espectaculars del moment, l'italià Roberto Bolle, actua aquest mes de juliol, concretament el dia 29, al Festival Internacional Castell de Peralada. Vindrà acompanyat dels seus amics en una gala, Roberto Bolle & Friends, que ha voltat per tot el món: un foc d'artifici dels millors intèrprets del moment. L'espectacle és un bon recorregut per la història de la dansa en el qual hi cap des del ballet més romàntic fins a les creacions més actuals. Emoció, drama, humor i investigació, Roberto Bolle, com un mag de la dansa, desplega el seu art en una gala fora de sèrie. És la primera vegada que Roberto Bolle actua a Catalunya, i a l'Estat espanyol només havia actuat un cop a Madrid amb el Ballet de La Scala de Milà, del qual és Ballarí Étoile, així com també de l'American Ballet Theatre.

‘Roberto Bolle & Friends' es va estrenar el 2008. Com ha canviat des d'aleshores?

Abans també organitzava gales, però el 2008 vam començar a fer-les en grans localitzacions exteriors com el Coliseum de Roma o la plaça Duomo de Milà, en llocs bonics que mai no s'havien usat per fer espectacles de ballet. Això va ser molt emocionant perquè va suposar obrir el ballet a nou públic que fins aleshores no havia vist mai dansa. Des d'aleshores portem les nostres gales en escenaris inusuals i el programa ha anat variant amb el temps. Em vaig adonar de quines eren les peces que més agradaven a la gent i quines són les més adequades per a aquest format. Intento posar-ne de molts estils, clàssiques, modernes, neoclàssiques i contemporànies. A Peralada tindrem per exemple el pas a dos del Don Quixot, tot un clàssic, i el Diana i Acteó, una obra de gran virtuosisme. També una obra de Roland Petit com L'Arlesiénne o una peça més contemporània del segle XXI, com el divertit Le Grand Pas de Deux de Christian Spuck, de 1999. Pensem en la gent que veu ballet per primer cop i vol passar una bona vetllada, per això la nostra prioritat és la qualitat, l'humor i la varietat.

Vostè continua ballant clàssic malgrat estar obert a les creacions actuals. Per què?

El clàssic és la base i és molt important continuar fent un entrenament de clàssic. Evidentment, com a ballarins és més interessant ballar peces contemporànies perquè en el clàssic no tenim gaire marge per explorar i expressar; et pots sentir limitat. Però estic convençut que el clàssic és molt important perquè quan balles clàssic pots ballar millor el contemporani.

Quins amics l'acompanyaran a Peralada?

Són ballarins principals de les millors companyies del món amb qui he ballat i que admiro, com per exemple Matthew Golding, del Royal Ballet, Timofej Andrjashenko, de La Scala, Viktorina Kapitonova, del Ballet de Zuric, o Anna Tsigankova, del Dutch Ballet. Per a mi és important no només el ballarí, sinó la tria de les peces. Les escullo de manera molt curosa per adaptar-les al tarannà i qualitats dels ballarins. També ballaré una peça creada per a mi amb efectes digitals que és molt inusual i diferent, Prototype, de Massimiliano Volpini.

Quines altres peces balla?

El pas de deux de L'Arlésienne de Roland Petit, una peça molt dramàtica, amb un solo preciós, i després Le grand pas de deux de Christian Spuck i un altre duo de Petit, Proust ou les intermitences du coeur amb un altre noi, una peça molt intensa. M'agrada oferir diferents emocions al públic.

Sembla que els ballarins, en general, cada vegada tenen un nivell més alt. Què n'opina?

Hi ha una evolució molt important en el món de la dansa i cada vegada tenim ballarins més forts i flexibles, però no hem d'oblidar que el ballet és un art, no és cap competició; està bé veure un cos bonic, amb una bona extensió de cames, però és important donar alguna cosa més, donar emoció, donar el nostre cor al públic, comunicar una història, treballem amb la nostra ànima i el cor per aconseguir-ho.

Vostè és una 'celebritie' a Itàlia, on segueixen de prop cadascun dels seus moviments. És perquè hi ha molta afició per la dansa?

No es pot dir que hi hagi molta afició per la dansa sinó que més aviat sóc una excepció! A la gent li agrada tenir algú a qui seguir i durant molts anys la meva carrera m'ha dut per tot el món, sense oblidar que faig coses boniques i he treballat amb grans artistes actuals. Aleshores la gent m'ha començat a seguir i després vaig fer algunes actuacions molt multitudinàries que em van donar popularitat. Cada cop a més gent li agrada el ballet perquè tenen un exemple que seguir i algú a qui admiren.

A l'Estat espanyol, molts ballarins han d'exiliar-se per poder treballar. Com està la situació a Itàlia?

José Martínez està fent un bon treball amb la Compañía Nacional de Danza per promoure el ballet, perquè teniu ballarins talentosos. A Itàlia tenim més companyies, les de Roma, Nàpols i Milà, que reben ajut del govern. També hem patit la crisi i la companyia de Florència va haver de plegar. Crec que cada govern hauria de donar suport a la creació cultural perquè és el passat i el futur del país. Barcelona és una ciutat important i hauria de tenir una companyia pròpia de bon nivell.

Quins són els seus projectes actuals?

La gira s'acaba a Peralada i agafaré unes vacances a l'agost. Segurament em quedaré per Catalunya. Tinc una nova Coppélia a La Scala al desembre. També al MET tenim un parell de noves coreografies l'any vinent, i es pot dir que no paro!

Hi ha algun ballet que no ha fet mai i li agradaria?

He ballat gairebé tot el que volia, però per exemple m'agradaria molt fer el Boléro de Béjart: aquest seria el meu somni.

Als seus 41 anys es planteja mai deixar els escenaris?

Sóc conscient que no puc ballar per sempre i quan el meu cos no em segueixi hauré de parar, però és difícil dir quan: pot ser aviat o d'aquí molt. Fa poc vaig veure al MET Alessandra Ferry, que va tornar amb Romeu i Julieta i estava fantàstica! És una llàstima que no balli perquè està igual que quan va retirar-se el 2007. No puc dir que deixaré de ballar, però després penso que m'agradaria dirigir una companyia com La Scala i transmetre tot el que après a la gent jove. Admiro molt el que està fent Tamara Rojo, per exemple, que s'ha posat a dirigir l'ENB. És

una ballarina d'una gran intel·ligència.

Cada ballarí té un punt feble: quin és el seu?

No ens agrada parlar d'això –ha, ha, ha!– però com que sóc força alt, doncs m'he d'esforçar per treballar la velocitat, sobretot en els petits salts, com la bateria, el sissonne, etcètera, per a un ballarí més baix són moviments naturals, però a mi em costen molt!

Per acabar, què significa per a vostè la dansa?

La dansa és la meva vida i li dedico tot el temps. Ballo moltes hores al dia perquè estimo la dansa ja de petit. Vaig començar als 6 anys i li he dedicat tota la vida. Puc expressar-me a través del moviment i sóc qui sóc per la dansa. Em sento molt proper a la meva família i sempre m'han ajudat, però la meva vida gira al voltant de la dansa, d'aquest meravellós món. No em puc imaginar a mi mateix al marge de la dansa.

Què és més important el punt de vista de l'altre o bé reforçar l'actitud de la víctima perquè en deixi de ser-ne?

La nostra intenció és poder créixer amb les dues. En tots hi ha algun element que ens uneix, amb el que ens podem sentir identificats. Ens uneix els principis i els valors.

Quina ha estat la seva carrera artística?

Jo no tinc cap formació teatral. Vaig arribar de cop, com la majoria dels meus companys. Visc en un barri difícil, pobre, però partim d'una comunitat, que té necessitat de viure junta. És molt forta. Defensar aquesta vida comunitària és defensar-se un mateix.. també cal dir que no estic sol en el projecte al Dakar. Vam compartir connexions amb Augusto Boal, compartim connexions amb Amèrica Llatina i amb La Xixa Teatre.

Partiu de les arrels de la comunitat, en plena civilització. Què es manté del teatre ritual, de la música i el ball en les vostres creacions?

Fem un teatre de l'oprimit diferent de la resta. Nosaltres partim de la tradició de la oralitat. I és que bona part del Senegal no sap llegir ni escriure, tot i que té un notable nivell intel·lectual, gràcies a l'oralitat. Les persones que no son capaces de llegir i escriure són capaces d'assumir professions intel·lectuals que no es troben a Barcelona, París o Grècia. Ells no tenen la capacitat d'escriure però, depèn com, tampoc està malament que sigui així

Publicat a:
-Cultura 17-07-2016 Pàgina 46

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/985024-lla-dansa-no-es-cap-competicio-es-un-artr.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui